

“Κοινωνία χωρίς Ευαγγέλιο είναι κοινωνία χωρίς αγάπη”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών](#)

Εορτάσθηκε η επέτειος των 175 ετών από τα εγκαίνια του Ιερού Ναού του Αγίου Μάρκου Βροντάδου. Σημειώνεται ότι, το 2020 αφιερώθηκε από την Ιερά Μητρόπολη Χίου, Ψαρών και Οινουσσών στον Άγιο Απόστολο και Ευαγγελιστή Μάρκο.

Ο φετινός εορτασμός είχε και την μορφή Ιεράς Πανηγύρεως για την ενορία, δεδομένου ότι η μνήμη του αγίου (25 Απριλίου) ετιμήθη λαμπρώς εκκλησιαστικώς, αλλά σε περίοδο μέτρων μη επιτρεπόντων την προσέλευση των ενοριτών στον Ιερόν Ναόν .

Το εσπέρας της 29ης Σεπτεμβρίου 2020 ετελέσθη Μέγας Αρχιερατικός Εσπερινός Χοροστατούντος του μονίμου κατοίκου της Ενορίας Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρών και Οινουσσών κ. Μάρκου, με την συμμετοχήν ικανού αριθμού Κληρικών και πιστών. Τον θείον λόγον εκήρυξεν ο Αιδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος του Οικουμενικού Θρόνου κ. Δημήτριος Γεόμελος, Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της

Ιεράς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρών και Οινουσσών, ο οποίος είπε:

Σεβασμιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Μητροπολίτα καί Ποιμενάρχα τῆς κατά Χίον, Ψαρά καί Οἰνούσσας Θεοσώστου καί Θεοφρουρήτου Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Αἰνοῦμεν, ὑμνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, προσκυνοῦμεν καί δοξολογοῦμεν τόν Τριαδικόν Θεόν, τόν ἄναρχον Πατέρα καί τόν συνάναρχον Υἱόν καί τό συναίδιον καί ὁμοούσιον Πνεῦμα, διότι, διά τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Κυρίας Θεοτόκου, “τῆς τά δευτερεῖα τῆς Θεότητος φερούσης”, μᾶς ἀξιῶνει στήν σημερινή ἐκ μεταθέσεως λαμπρά ἐκκλησιαστικῶς καί πανσεβάσμιο καί θεοτερπῆ συνάμα Ἱερά Πανήγυρη τῆς Ἱερᾶς Μνήμης τοῦ Ἀγίου, ἐνδόξου Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου στόν πάνσεπτο καί περίλαμπρο αὐτό ὁμῶνυμό του Ἱερό Ναό, συνεορταζομένη μετά τῆς 175ης Ἐπετείου τῶν σεπτῶν Ἐγκαινίων αὐτοῦ.

Πάλλονται οἱ καρδιές, συγκίνησις ἱερά συνέχει ὅλους μας, καθώς ἀναλογιζόμεθα τοὺς ἱεροὺς πόθους, τήν πίστη, τήν εὐλάβεια καί τόν ἀγῶνα τῶν πατέρων καί τῶν πατέρων τῶν πατέρων σας, τῶν ἀειμνήστων κτιτόρων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου, γιά

τήν ἀνέγερση τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ καί συνάμα τή χαρά καί τήν ἀγαλλίαση κατά τήν ὁλοκλήρωση καί τόν ἐγκαινισμόν του. Τότε ἔνιωσαν νά ἀναπαύωνται οἱ καρδιές τους καί νά εὐλογοῦνται οἱ ὑπάρξεις τους, μέ τήν ἀφιέρωση στόν πρῶτο Εὐαγγελιστή τῆς Ἐκκλησίας μας τοῦ ἐγκαλωπίσματος τούτου, γιά εἶναι πρεσβευτής ἀέναντος καί προστάτης θερμότατος τῆς Ἑνορίας αὐτῆς ὡς καί συμπάσης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν.

Καί τοῦτο, γιατί ὁ ναός εἶναι ὁ τόπος λατρείας τοῦ Θεοῦ, τό ὁρατό σημεῖο τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ὁ κατεξοχήν τόπος προσευχῆς, πού ἀποτελεῖ συνάμα καί μικρογραφία τοῦ σύμπαντος, τοῦ νοητοῦ καί τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου καί ὁ ὁποῖος, ἐπίσημα, μέ καθιέρωση – Ἐγκαίνια ἀπό Ἐπίσκοπον, ἀποδίδεται στή λατρεία τοῦ Θεοῦ.

Σύμφωνα μέ τίς μαρτυρίες πού ἔχομε ἀπό τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, τούς πρῶτους τρεῖς αἰῶνες, λόγω καί τῶν φοβερῶν διωγμῶν πού ὑφίστατο ἡ χριστιανική πίστις, δέν ἔχομε Ἐγκαίνια ναῶν. Ἀπό τόν τέταρτο αἰῶνα ξεκινᾷ σταδιακά μιά πρώτη μορφή ἐγκαινίων μέ τήν τέλεση τῆς πρώτης Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας στό Ναό αὐτό, τήν ἐκφώνηση τῶν πανηγυρικῶν λόγων καί τήν ἀνάγνωση εὐχῶν καί, πρὸς τό τέλος τοῦ τετάρτου αἰῶνα, τήν κατάθεση ἱερῶν λειψάνων κάτω ἀπό τήν Ἁγία Τράπεζα.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός ξεκινά ἕναν πολύ ωραῖο λόγο του, πού ἀποτελεῖ αὐτολεξεί καί τό περιεχόμενον τῶν στιχηρῶν τροπαρίων τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς 13ης Σεπτεμβρίου, γιά τήν Ἐπέτειο τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τῶν Ἱεροσολύμων, ἀναφερόμενος στήν παλαιά συνήθεια ἐγκαινισμοῦ τῶν ναῶν. Ἐπισημαίνει πώς ἡ ἀνάμνηση τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ κάθε χρόνο, πού ὀνομάζεται

“Φωτοδρόμιο”, βοηθάει ώστε να μην χάνονται τά καλά και αγαθά έργα. Συνεχίζοντας τόν λόγο του, προτρέπει τούς πιστούς να προσέχουν τούς έαυτούς τους και να αποφεύγουν ότιδήποτε μπορεί να βλάψει τήν ψυχή τους, καθώς, επίσης, και ότιδήποτε μπορεί να σταθεϊ έμπόδιο στή σωτηρία τους. Ή μόνη έλπίδα και ή σωτηρία στόν άνθρωπο είναι ό Θεός. Για τόν λόγο αυτό προτρέπει όλους τούς ανθρώπους να στραφούν μέ όλη τους τή δύναμη πρός τόν Θεό, – αυτός πρέπει να είναι και σήμερα και πάντοτε ό πρώτος και “οὔ έχομεν χρείαν” σκοπός τής ζωής μας, – να εφαρμόζουν πιστά τίς έντολές Του και να άκουñ προσεκτικά τόν λόγο Του. Να άγαποῦν τού συνανθρώπους τους και να μην έχουν μέσα τους φθόνο, μίσος και έμπάθεια. Τούς συμβουλεύει, άκόμη, να μην είναι άπληστοι, να έπιζητοῦν τά αιώνια και όχι τά πρόσκαιρα. Να αποφεύγουν να είναι υπερήφανοι και να μην είναι φιλήδονοι. Να χωρίζονται από κάθε τι πού οδηγεί στόν πνευματικό και τόν αιώνιο θάνατο. Έτσι εγκαινιάζεται ό κάθε χριστιανός, πού είναι ναός-κατοικητήριο του Άγ. Πνεύματος, “οὔτω τιμᾶται ή τῶν Έγκαινίων ήμέρα”.

Ό Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας, διαπρεπής Θεολόγος του 14ου αιώνος, παραλληλίζει τήν κατά τήν Τελετήν τῶν Έγκαινίων πλύση τής άγίας τραπέζης μέ εύλογημένο και άγιασμένο νερό, μέ τό νερό του μυστηρίου του Βαπτίσματος. Στή Βάπτισμα καθαγιάζεται πρώτα τό νερό και μετά βαπτίζεται ό κατηχούμενος. Ό ιεράρχης, κατά τόν ίδιο τρόπο, καθαρίζει τήν άγία τράπεζα μέ εύλογημένο νερό, ώστε ό ναός να παραδοθεϊ καθαρός για να δοξάζεται τό όνομα του Θεού. Μετά κάνει λόγο για τό ροδόσταγμα, πού είναι ή προσφορά του ανθρώπου στόν Θεό, ένῶ τό άγιο μύρο φέρει στό ναό τή Χάρη του Θεού. Ή Άγία Τράπεζα χρίεται μέ τό άγιο μύρο, γιατί αυτό μεταδίδει τά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, είναι τό εργαστήριο τῶν δωρημάτων του Αγίου Πνεύματος, ό θρόνος τής δόξας του Θεού, τό μνημα, ό τάφος και ή ανάσταση του Χριστού. Έπάνω στην Άγία Τράπεζα τελείται τό μυστήριο τῶν μυστηρίων, τής Θείας Ευχαριστίας, πού έξαγγέλει τήν διά τής θυσίας του Χριστού θριαμβευτική και όριστική νίκη επί του θανάτου και τήν έμπειρία τής χαρᾶς τής αναστάσεως και τής αιώνιου ζωής και μακαριότητος (αυτό άλλωστε είναι τό μήνυμα του καινοδιαθηκικού Ναού), ως και όλες οι άγιαστικές τελετές και οι Χειροτονίες τῶν Κληρικῶν.

Προτύπωση τῶν Έγκαινίων έχομε στό Βιβλίο τής Γενέσεως, μέ τήν πράξη του Πατριάρχου Ιακώβ, ό όποιος έλαβε τήν πέτρα, πού έχρησιμοποίησε ως προσκέφαλο κατά τόν ύπνο του, τήν έστησε όρθια και έρριξε λάδι στό έπάνω μέρος της, φανερώνοντας ότι αυτή ή πέτρα δέν ήταν κάτι τό συνηθισμένο, αλλά κάτι τό ιερό και άγιασμένο.

Ή κατάθεση ιερῶν λειψάνων άγίων μαρτύρων κατά τήν τελετή τῶν εγκαινίων ενός νέου ναού παγιώθηκε και καθιερώθηκε μέχρι σήμερα μετά τήν απόφαση τής Ζ΄

Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ ἁγία Τράπεζα καθιερώνεται καί ὁ ναός θεωρεῖται ἐγκαινιασμένος μόνον ἐάν κατατεθοῦν στό θυσιαστήριο λείψανα ἁγίων μαρτύρων. Ὁ κανόνας αὐτός τηρεῖται ἀπό τόν Ἡ' αἰ. μέχρι καί σήμερα καί ὅλοι οἱ ναοί ὀφείλουν νά εἶναι ἐγκαινιασμένοι μέ λείψανα ἁγίων μαρτύρων, σύμφωνα μέ συγκεκριμένη ἀκολουθία. Ἡ ἀρχική ἀποκλειστικότητα ἐγκαινιασμοῦ θυσιαστηρίου μέ τή χρήση λειψάνων μαρτύρων σταδιακά ἐπεκτείνεται, καθώς καθίσταται δυνατή ἡ χρήση λειψάνων ἄλλων αγίων, κατά προτεραιότητα ὁσίων ἀσκητῶν ἢ δικαίων. Τοῦτο βασίζεται στήν ἐξίσωση τῶν μοναχῶν πρός τούς μάρτυρες, καθότι καί αὐτοί ὑπέστησαν ἐκουσίως τό «μαρτύριο τῆς συνειδήσεως» – δηλαδή τῆς χριστιανικῆς ἄσκησης – ἀντί τοῦ «μαρτυρίου τοῦ αἵματος».

Ὁ συνεορτασμός, λοιπόν, αὐτός, τόν ὁποῖον ἐνεπνεύσθητε καί εὐλογήσατε, Σεβασμιώτατε, τῆς Ἐπετείου τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ μετά τῆς ἐκ μεταθέσεως Ἱερᾶς Μνήμης τοῦ Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, πρός τόν ὁποῖον εἶναι ἀφιερωμένος, ὡς καί τό σωτήριον ἔτος 2020 δι' ὅλην τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν, ἀποτελεῖ θεοτερπῇ καί ἀπολύτως σύμφωνα πρός τήν ἐκκλησιαστικήν ἱστορίαν καί παράδοσιν πρᾶξιν, τοσοῦτον μάλιστα καθ' ὅσον στήν οἰκία τῆς Μαρίας, τῆς μητρός τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου, ἐτέλεσεν ὁ Κύριος τόν Μυστικόν Δεῖπνον, ἦταν συγκεντρωμένοι οἱ Ἀπόστολοι καί ἐκεῖ “κεκλεισμένων τῶν θυρῶν” δέχθηκαν τήν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἔγινε ἡ ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἀπετέλεσε ἡ οἰκία αὕτη τήν πρώτη “κατ' οἶκον” ἐκκλησία, τόν πρῶτο Ναό γιά τή συνάθροιση τῶν χριστιανῶν, τήν τέλεση τῆς Θ. Λειτουργίας καί τήν Θ. Κοινωνίαν τῶν πιστῶν.

Δεηθῆτε, Σεβασμιώτατε, ὥστε νά ἀποκτήσωμε καρπὸν πνευματικόν ἐκ τοῦ συνεορτασμοῦ τούτου, νά θελήσωμε νά παλέψωμε προκειμένου νά ζοῦμε φωτιστικά καί μεταμορφωτικά στή ζωή μας, ἐγκαινιζόμενοι καί ἀνακαινιζόμενοι τόν ἔσω τῆς καρδίας ἄνθρωπον μέ τήν μετάνοια, τήν ταπείνωση καί τήν μελέτη τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Καί πρό παντός μέ τήν ἐφαρμογή του. Αὐτό μᾶς ζητᾷ ὁ Εὐαγγελιστής Μᾶρκος. Γιατί κοινωνία χωρίς Εὐαγγέλιο εἶναι κοινωνία χωρίς ἀλήθεια, δηλαδή κοινωνία ἀπάτης. Κοινωνία χωρίς Εὐαγγέλιο εἶναι κοινωνία χωρίς ἀγάπη, δηλαδή κοινωνία μίσους καί ἀλληλοεξοντώσεως. Καί αὐτό σημαίνει ὅτι καί τώρα μόνο μέ τό Εὐαγγέλιο θά προοδεύσῃ καί θά σωθῇ καί ἡ Πατρίδα μας. ΑΜΗΝ!

Τήν κυριώνυμον ἡμέραν 30ήν Σεπτεμβρίου 2020 ἐτελέσθη δισαρχιερατική Θεία Λειτουργία συνιεργουγούντων τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Μάρκου καί τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου (Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων) μέ τήν συμμετοχήν ἀρκετῶν Κληρικῶν καί τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Ἀποστόλου Λάρδα, ἱκανοῦ ἀριθμοῦ πιστῶν, ἀντιπροσωπειῶν τῶν μαθητῶν τοῦ Γ' Δημοτικοῦ Σχολείου Ἁγίου Μάρκου Βροντάδου, τῶν σπουδαστῶν τῶν ΑΕΝ

Πλοιάρχων Οίνουσσων καί Μηχανικῶν Χίου, τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Αἰγαίου, τῶν παιδιῶν τῆς Κατασκηνώσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου «ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ», τῶν τοπικῶν ἀρχῶν κ.ἄ.

Τόν θεῖον λόγον ἐκήρυξε ὁ Σεβ. Χίου, ὁ ὁποῖος προέβη εἰς βιβλικήν ἐρμηνείαν καί θεολογικήν ἀνάλυσιν τῆς περικοπῆς τοῦ κατὰ Μᾶρκον Εὐαγγελίου Κεφ. ιδ´, στίχοι 51-52: «καί εἷς τις νεανίσκος ἠκολούθησεν αὐτῷ περιβεβλημένος σινδόνα ἐπί γυμνοῦ• καί κρατοῦσιν αὐτόν οἱ νεανίσκοι. Ὁ δέ καταλιπὼν τήν σινδόνα γυμνός ἔφυγεν ἀπ’ αὐτῶν», τονίσας τήν ἐρμηνείαν τοῦ Θεοφυλάκτου «οὗτος ὁ νεανίσκος εἶκός ὅτι ἐκ τῆς οἰκίας ἐκείνης ἦν, ἔφαγον τό Πάσχα». Καί ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμιώτατος Χίου εἶπεν: «Δεχόμενοι ὅτι ἡ οἰκία τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου ἦτο ἐκείνη τῆς Μαρίας, μητρός τοῦ Μάρκου, δυνάμεθα ᾽νά ἐξηγήσωμεν διατί παρεισῆχθη εἰς τό δεύτερον Εὐαγγέλιον, καί εἰς μόνον τοῦτο, ἡ ἀφήγησις ἀσημάντου τινος ἐπεισοδίου, οὐδεμίαν οὐσιώδη σχέσιν πρὸς τήν σύλληψιν τοῦ Κυρίου ἔχοντος, καί ἡ ἀποφυγή τῆς κατονομασίας τοῦ νεανίσκου» κατὰ τόν Παν. Τρεμπέλαν. Ὁ νεανίσκος αὐτός ἦτο ὁ Ἅγιος Μᾶρκος. Εἰς τοῦτο συνηγορεῖ καί γραφή τῶν ἀλεξανδρινῶν κωδίκων ᾽συνηκολούθει αὐτῷ» (ἀντί ᾽ἠκολούθησεν αὐτῷ), ἡ ὁποία ἐρμηνεύει ὅτι ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐξόδου τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τῶν μαθητῶν Του ἀπό τήν οἰκίαν τῆς μητρός τοῦ Ἁγίου Μάρκου ὁ νεανίσκος τούς ἠκολούθει».

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς εὐρίσκεται εἰς θέσιν καθ’ ἣν τὸν 16ο αἰῶνα εὐρίσκετο γενουάτικη ἔπαυλις μὲ ναῦδριον τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Μὲ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Γενουατῶν ἀπὸ τὴν Χίον, ὁ Ναὸς περιέρχεται εἰς τοὺς Ὁρθόδοξους καὶ εἰς τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος εἶναι δίκλιτος μὲ παράβλημα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου. Κατεστράφη κατὰ τὴν σφαγὴν τῆς Χίου τὸ 1822 καὶ, ἐν συνεχείᾳ, ἀνηγέρθη νέος Ἱερὸς Ναὸς τρίκλιτος μὲ νέον παράβλημα τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ἐγκαινιάζεται τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου 1845 ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Χίου Σωφρόνιον (εἶτα Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας).

Ὑπέστη φοβεράς ζημίας κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 1881 καὶ ἀνεκαινίσθη καὶ ἐνεκαινιάσθη τὴν 25ην Ἀπριλίου 1889.

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν φυλάσσεται τεμάχιον ὑφάσματος μὲ αἷμα τοῦ Νεομάρτυρος Ἁγίου Ἀγγελῆ τοῦ Ἀργείου, ὁ ὁποῖος πρὸ τοῦ μαρτυρίου του διῆλθεν ἀπὸ τὴν Ἑνορίαν.

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Μάρκου ἐδέχθη προσφάτως τὰς εὐλογητάς ἐπισκέψεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου (2015) καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου (2013), καθὼς καὶ τοῦ πρ. Πρωθυπουργοῦ κ. Ἀντωνίου Σαμαῤ, τοῦ πρ. Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γεωργίου Μπαμπινιώτη, Καθηγητοῦ Γλωσσολογίας, καὶ τοῦ πρ. Ἀρχηγοῦ

ΓΕΝ Ναυάρχου κ. Κοσμᾶ Χρηστίδη.

Εἰς τήν ἐνορίαν λειτουργεῖ Ἰδρυμα μέ τήν ἐπωνυμίαν «Ἰδρυμα Πνευματικὸν καὶ Πολιτιστικὸν Κέντρον Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Μάρκου Βροντάδου ᾧ Εὐαγγελιστῆς Μάρκος». Χορωδία Κυριῶν μέ Χοράρχην τόν κ. Σταῦρον Στεῖρον, Καθηγητὴν Μουσικῆς, καὶ διδασκαλία μαθημάτων παραδοσιακῆς πηλοποιΐας ἀπὸ τήν κ. Μαρίαν Χρυσούλη.